

M É L I S S A D A C O S T A

Visszatérés

EURÓPA KÖNYVKIADÓ
BUDAPEST, 2026

www.alexandra.hu • www.moobius.hu
www.europakiado.hu

Philippe benyitott a garzonlakásba; csodálkozott, miért van sötét. A lány nem húzta fel a rolót, ő pedig az orra hegyéig sem látott, pedig már dél is elmúlt. Azonnal sietett hozzá, miután befejeződött az értekezlet. Már egy hete nem találkoztak. Mindig ugyanaz volt. Ha néhány napig nem jött el, a lány bezárkózott. Órák kellettek, hogy felvidítsa, hogy hajlandó legyen újra hozzábújni.

– Ambre?

Nem jött válasz. Rossz jel. Ezek szerint tényleg nagyon haragszik. Philippe lemondóan sóhajtott.

– Ambre?

Pedig telefonált előtte. Hogy szóljon, be fog nézni hozzá. Jeges csöndre számított, de a lány válaszolt:

– Rendben.

Kicsit persze furcsa volt a hangja, rekedtes. Mintha beteg lenne.

Philippe letette a zakóját a vetetlen ágyra. Tényleg rosszul lehet. Általában gondosan beágyazott, eligazgatta az ágyneműt, hogy aztán együtt gyűrjék össze.

– Minden oké?

Még mindig semmi. Philippe kisimította a zakóját a párnán. Ez is része volt a rituálénak. Bejött, gondosan elhelyezte a zakóját, aztán hívta a lányt. Egyszer. Kétszer. Általában ennyi elég volt. Lehámozta róla a ruháit, rádobta az ágyra, elővarázsolta belőle a nyögdecselést. Könnyű volt, amikor Ambre nem duzzogott...

Utána átváltott gyengédre. Már kevésbé sietett. Vándorolt a keze a lány bőrén, hozzásimult, de közben már a délutáni meetingjén járt az esze.

– Mi a baj? Beteg vagy?

A fürdőszoba elé érve döbbenten vette észre, hogy nem ég a villany odabent. Térdével belökte az ajtót.

Ambre ott feküdt a fürdőkádban a sötétben.

– Hát itt vagy! Mi a...

Miután a villanykapcsoló elűzte a sötétséget, Philippe először a sápadt arcot és a félig lehunytt szemét látta meg. Csak ezután vette észre, hogy a víz narancsszínű, és a fürdőkád szélén vörös csíkok csorognak lefelé.

– Ambre!

Kiáltása ostorként hasított a levegőbe. Térdre esett, megragadta a lány mozdulatlan karját, kitapintotta a csuklóját, és erősen megszorította. Előjöttek a régi reflexek, nem is kellett felidézni őket. Mintha automatikus üzemmódba kapcsolt volna az agya. El kell állítani a vérzést! Törülközőket csavarni a csuklók köré, és szorosan megkötni.

– A francba, Ambre!

Hívni kell a mentőket!

Nem halt meg. Szerintem nem halt meg.

Ahhoz, hogy elővegye zsebéből a telefonját, elengedte a lány kezét, amely tehetetlenül hullott alá a fürdőkád oldalán.

Egy csengetés. Két csengetés. Egy férfihang mondott valamit. Philippe azonnal félbeszakította:

– Vészhelyzet, jöjjenek azonnal!

A lány szemhéja megerebbent. Csak félig volt tudatánál; arra gondolt, hogy a máskor mindig megfontolt, magabiztos és mély hang most milyen vékony és sírós.

– Hársfa utca 113. Húszéves lány! Felvágta az ereit, nagyon vérzik! Siessenek!

A lány érzékelte, hogy a férfi teljesen össze van zavarodva, de nem volt biztos benne, mert minden csak távolról jutott el hozzá. Philippe tovább beszélt, de most már nem a mentőkkel. Legalábbis Ambre-nak úgy tűnt.

– Ambre, mit csináltál!

Philippe belekapaszkodott a kád szélébe, a lány bekötözött csuklójába, fel sem fogta, hogy nyilván fájdalmas, amit művel. A törülközőket egyre jobban átítatta a vér, a lány arca egyre fehérebb lett. Alig fogta fel a hozzá intézett szavakat. Mintha vattát tettek volna a fülébe.

– Ambre, én vagyok az!

A lány megpróbálta meghallani. Nagyon gyorsan verdesett a szemhéja, mint a pillangószárnyak. Philippe fölegyenesedett, hogy belenézzen az üveges szemekbe.

– Ambre, maradj velem! Maradj! Nézz rám!

A szemhéjai függönyként ereszkedtek le újra.

– A francba, maradj velem! Hallod!?

Ambre most már tényleg elvesztette az eszméletét. Feje nekikoppant a kád peremének, Philippe pedig összeomlott, csak kapkodta a levegőt fehér ingben, nyakkendőben. Amikor a mentők megérkeztek, maguk sem tudták, mi döbbsentette meg őket leginkább: az eltorzult arcú, nyakkendőös férfi, amint a földön heverő fiatal lány mozdulatlan teste fölé hajol, amit nyilván sikerült valahogy kiemelnie a kádból; vagy a fehér és törékeny, meztelen test látványa a vérfoltos kövezeten.

– Menjen arrébb, uram!

Többször meg kellett ismételniük a felszólítást, mert a férfi csak bambán, tágra nyílt szemmel bámult rájuk, de nem mozdult, mintha nem akarná, hogy bárki közelítsen.

Kíméletlenül félrelökték, minden perc számított. A lány halálsápadt volt, alig mutatott életjeleket.

Az egyik mentős letérdelt, hogy kitapints a pulzust a nyakán, aztán bólintott.

– Oké. Van pulzus.

Ettől kezdve minden villámgyorsan zajlott. Philippe-et kitessékelték a nappaliba.

– Helyre van szükségünk, uram, menjen ki!

Azzal tevékenykedni kezdtek a lány körül, Philippe már semmit sem látott.

Hordágyra tették, és elindultak vele kifelé. Ambre még sápadtabbnak tűnt és nagyon aprónak. *Húszéves, basszus, húszéves*, ismételte magában a férfi, mintha mind ez idáig nem fogta volna fel.

A mentősök kimentek az ajtón.

– Jöjjön velünk, uram.

A hordágy nehezen fért el a lépcsőházban, többször nekiütődött a falnak. Ambre feje ide-oda billent, akár egy babáé.

A ház előtt egy rendőrautó parkolt a mentő mellett.

– Uram, kérem, jöjjön velünk! Vallomást kell tennie.

Philippe nézte a villogó fényeket, az egyenruhás alakot.

– Nem... vele akarok menni.

Olyan kétségbeesettnek tűnt, hogy a rendőr megenyhült:

– Csak néhány perc az egész.

– Vele kell mennem.

A rendőr habozott, ránézett a kollégájára, aztán rátette a kezét Philippe karjára.

– Rendben... beszállok magával a mentőbe.

Lassanként kisebb tömeg gyűlt össze körülöttük; látni akarták a sebesültet. Philippe-re rátört a rosszullet, el akarta fedni arcát a zakójával, de rájött, hogy a lakásban felejtette. Idegességében megpróbált a rendőr mögé bújni, aki értetlenül nézte.

– Minden rendben, uram?

– A feleségem...

– Tessék?

Páni rémület ült ki az arcára.

– A feleségem... nem tudhatja meg!

A rendőr értetlenül ráncolta össze a szemöldökét. Mögöttük becsukódott a mentőautó nehéz ajtaja, a mentősök Ambre körül sürgölődtek. Infúzióra kötötték, rögzítették a hordágyat. A rendőr tekintete végigvándorolt a lányon, a takaró alól kibukott az egyik tejfehér bőrű mell. Összerázkódott, és visszafordult Philippe-hez. Most már értette. Együttérzőből átváltott felháborodottba:

– De hiszen a lánya lehetett volna!

Miből tudjuk, hogy nem haltunk meg? Abból, hogy hallunk? Érzünk? Érzékelünk?

Távoli pittyegés, csipogás. Fény. Mint egy rózsaszínű folt a szemhéja mögött. És meleg, puha súlyok a hasán. Hagyta, hogy átjárja ez a kellemes érzés. Képek villantak fel előtte teljes összevisszaságban. A borotva a szinte vakítóan fehér kád peremén... A csapból csobogó víz, amit nem zárt el, miközben azon gondolkodott, mi lenne a leghatásosabb módszer az erei felvágására. A bejárati ajtó, amit nem zárt be.

Azután a fölé hajló Philippe elmosódott, vibráló arca. Philippe-é, akinek a vonásai úgy olvadtak szét, mint a gyertyaviasz, akinek a hangja erőtlenné volt és panaszos. Beszélt, izgett-mozgott. Talán csak álmodta, hogy a férfi rátalált? Mindenesetre túlélte.

Nem tudta, hogy örül-e ennek, vagy sem. Végül is nem számított. Hogy itt van, vagy másutt, annak nincs semmi jelentősége. Kinyitotta a szemét: a mesterséges, agresszív fehér fény letaglózta. Nem volt senki a szobában, de valami sötét massa nehezedett rá. Egy fej. Philippe-é. A vaságy melletti széken ülve, Ambre hasára borulva aludt.

Szerette volna hang és mozgás nélkül megigazítani a fejét a párnán, de megmoccant a lába. Philippe azonnal fölegyenesedett.

– Ambre! Én...

A mondat folytatása ott úszkált, lebegett a fejük felett. Ambre alaposan szemügyre vette a férfit. Feldúlt volt az arca, és öreg. Lehet, hogy csak az éles fény miatt. Vagy nem.

– Ambre – ismételte –, nagyon sajnálom.

Semmi kedve nem volt hallani a hangját, már sajnálta, hogy felébresztette. Figyelme most másra terelődött: a kezére, az ujjaira, amiket alig érzett. Bekötözték a csuklóját, és infúziót kötöttek a jobb karjába. Nem fájt.

– Ambre, tényleg nagyon sajnálom...

Philippe arca fájdalmas grimaszba torzult. A lány kásás hangon szakította félbe:

– Semmi baj.

– Nem, hidd el, eszembe sem jutott, hogy...

– Mondtam, semmi baj.

Nem kellett a bocsánatkérése, a magyarázata, a lelkipurdalása.

Bamm. Ambre összerezett, ahogy kinyílt a szoba ajtaja. Egy orvos és egy ápolónő lépett be.

– Most távoznia kell, uram. Felébredt – vetette oda neki az orvos.

A magas, szemüveges férfi szigorúan, vádlón nézett rá, a kövér és pirospozsgás ápolónő arckifejezése együttérzőbb volt. Philippe zavarosan fészkelődött, de nem mozdult.

– Uram, távoznia kell – ismételte az orvos. – Így is csak kivételesen kapott engedélyt. Általában még a rokonok se maradhatnak.

Philippe felállt, idegesen igazgatta az inge mandszettáit. Korábban az egyik mosdóban próbálta lemosni, ezért most rózsaszínes foltok látszottak rajta: vér és szappan keveréke.

Mivel továbbra sem reagált, a nővér szelídebben, de határozottan folytatta:

– Ez a protokoll... az ilyen helyzetekben...

Ambre meg sem rezdült. Továbbra is közönyösen bámulta őket. Philippe bólintott.

– Rendben, értem. Akkor... megyek is.

Habozott egy kicsit, majd a sápadt és kifejezéstelen arcú Ambre felé fordulva ügyetlenül intett. Az orvos a csuklójára tette a kezét.

– Kikísérem – mondta nyomatékosan.

Philippe szemrebbenés nélkül engedelmeskedett.

– Értesíteni fogjuk, ne aggódjon.

Nem hagyta, hogy válaszoljon. Az ajtó becsukódott mögötte. *Bűnös.* Mintha ezt ordította volna a fülébe. Bűnös, mert viszonyt folytatott a lánnyal, pedig negyvenéves, nő és két gyermek apja. Bűnös, mert a megmentője ugyan, de a hóhérja is egyszersmind.

Ott maradtak hárman a csendes kórteremben. Az orvos, a nővér és ő. Az ő arca közönyös volt, a másik kettő kényszeredetten mosolygott.

– Sajnálom – szólalt meg az évek során jól begyakorolt együttérzéssel a nővér. – Ez a protokoll.

Semmi reakció. Ambre üveges tekintettel bámult maga elé. Tök mindegy volt, hogy egyedül van-e, vagy Philippe ott ücsörög az ágya szélén. Nem érdekelte semmi.

– Értésítettük a szüleidet.

Figyelték az arcát, de még csak nem is pislogott. Az orvos vette át a szót:

– Csak néhány napig leszel egyedül... Néhány hétig, ha kell. Egy pszichológus fog jönni hozzád, Mme Idalo. Nagyon kedves asszony.

Láthatóan vártak valamire, úgyhogy erőt vett magán, és bólintott. Elmosolyodtak.

Az orvos néhány tablettát tett le az asztalra.

– Tessék. Ezeket vedd majd be egy nagy pohár vízzel. Segítenek, hogy jól aludj ma éjjel, rendben?

De addigra ő már le is nyelte őket víz nélkül.

Mme Idalo szőke volt és nagyon magas. Ninára emlékeztette, Philippe feleségére. Mindössze kétszer látta az asszonyt, de azóta is szégyellte magát, ahányszor csak az eszébe jutott.

Nemrégiben történt. Philippe Disneylandbe utazott a családjával, és csak beugrott hozzá, hogy bejelentse. Éjfél elmúlt, péntek volt, Ambre felöltözve és kifestve aludt el. Mindig készen állt rá, hogy megjelenik a férfi. Ruha, csipkés fehérnemű, rúzs. Philippe imádta az élenkvöröset. Ambre félmosollyal az arcán kelt fel; álmos volt, de bol-dog. Philippe azonban megállt a küszöbön, ami annyit jelentett, hogy nem marad.

– Nem tudtam előbb jönni, szépségem. Meg kellett várnom, hogy Nina elaludjon. Holnap korán reggel elvisszük a gyerekeket Disney-landbe. Nem tudtam előbb szólni, nem bízom a telefonomban...

Ambre bólintott, és igyekezett nem kimutatni a csalódottságát.

– Ez alatt a néhány nap alatt jobb lenne, ha nem írnál... – mivel ő maga is zavarba jött a kérésétől, gyorsan hozzátette: – Csak három napról van szó. Három nap gyorsan elszalad, ugye? – Keze közé vette

a lány arcát, és megpusztilta a homlokát. – Rád gondolkodok majd mindig. Hamar visszajövök.

Újabb puszi, ezúttal nyomatékosabb, és már le is lépett, ő pedig csak állt feldúltan a saját küszöbén.

Valahogy túlélte az elkövetkező három napot. Nem könnyen, de túlélte. Félresöpörte a morbid gondolatokat, egyáltalán bármiféle gondolatot. Már hosszú hónapok óta nem volt jól, de Philippe úgy tett, mintha nem venné észre. – Mindig mindent túldramatizálsz. Nem jó neked itt? Tudod, hogy mindig jövök, amikor csak tudok...

Ambre alig várta a visszatérése napját, de a férfi nem telefonált, nem jött.

Mi a fenét csinál, az istenért?

Felmerült benne, hogy elmegy hozzá, de ellenállt a kísértésnek.

Philippe a következő nap sem jelentkezett. Ambre este tizenegyig várt, de aztán feladta a büszkeségét. A házuk gyalog három percre volt a garzontól, amit a férfi bérelt neki, de szigorúan megtiltotta, hogy a közelébe menjen. Szinte fenyegető volt a hangja, amikor szóba hozta:

– Meg ne lássam, hogy arra kóricálsz! Bíztam benned, amikor az otthonomtól néhány lépésre költöztettelek... Számítok rád, nem árulhatsz el!

Ambre átmászott a kerítésen. Egy bokor mögé bújva az apró kertben, amelyet Philippe gondosan karbantartott, tökéletesen belátott a nappaliba. Később eszébe jutottak a lehetséges következmények is. Megszólalhatott volna a riasztó, megláthatta volna egy kíváncsiskodó szomszéd, akár ráhívhatták volna a rendőrséget... Philippe soha nem bocsátotta volna meg neki.

Aznap este látta Ninát. Rémálmainak tárgyát. Minden szerencsétlenségének okát. A feleséget. A hivatalos partnert. Akit nem lehet lelökni a trónról. A férfi sosem állította, hogy elhagyná őt a kedvéért, ő pedig megértette, hogy mindig is Nina lesz az egyetlen, a kiválasztott.